

Schubertíada Vilabertran

CONCERT INAUGURAL

Erika Baikoff, soprano
James Baillieu, piano

Dimecres 16 d'agost de 2023

20:30 h

5' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Atys, D. 585 (1817)

Der Zwerg, D. 771 (1822)

ERIC WOLFGANG KORNGOLD

(1897 — 1957)

11' **Sechs einfache Lieder, op. 9** (1911)

n. 1 Schneeglöckchen

n. 3 Ständchen

n. 4 Liebesbriefchen

n. 6 Sommer

12' **JOSEPH MARX** (1882 — 1964)

Selige Nacht (1912)

Nocturne (1911)

Traumgekrönt (1910)

Nachtgebet (1910)

Pierrot Dandy (1909)

—— PAUSA ——

9' **NIKOLAI RIMSKI-KÓRSAKOV**

(1844 — 1908)

Nimfa, op. 56/1 (1898)

Son v letniuiu notx, op. 56/2 (1898)

20' **PIOTR ÍLITX TXAIKOVSKI** (1840 — 1893)

Zabit tak skoro (1870)

Kabi znala ia, op. 47/1 (1880)

Kolibelnaia pesnia, op. 16/1 (1873)

Serenada, op. 63/6 (1887)

Sred xumnogo bala, slutxaino, op. 38/3 (1878)

Otxego?, op. 6/5 (1869)

SERGUEI RAKHMÀNINOV (1873 — 1943)

15' **Xest romansov, op. 38** (1916)

Notxiu v sadu u menia

K nei

Margaritki

Krissolov

Son

Au!

© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s’estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiada reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiada. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiada i aprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

**Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?**

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert,
en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.

Associació
Franz Schubert

BSabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lie-the-future

Lieder i romansov

Antoni Colomer

Crític i divulgador musical

Dues cançons de **Franz Schubert** obren, com és pertinent, el programa del concert inaugural de la 31a Schubertiada a Vilabertran. Són *Atys*, a partir del poema de Johann Mayrhofer; i *Der Zwerg*, balada amb versos de Matthäus von Collin. Curulla d'innocent sensualitat la primera i d'inquietant dramatisme la segona, ambdues comparteixen la incomparable capacitat per fusionar poesia i música del mestre de mestres. No cal insistir en el geni del Schubert liederista, és sabut i és profecia, però sí en la profunda influència sobre tot allò que s'esdevingué després en el camp del lied. Un llegat que perdura a començaments del XX amb les creacions de Wolf, Mahler o Strauss. Però l'allargada ombra d'aquests gegants no ha d'amagar les aportacions de notables coetanis, com **Joseph Marx** o **E. W. Korngold**.

Marx fou un destacat professor i crític musical vienès que ha passat a la posteritat per encunyar el terme "atonalitat" en la seva tesi doctoral. En el camp compositiu deixà un corpus liederístic d'unes 150 peces de les quals avui n'escoltarem cinc escrites entre 1909 i 1912. El seu és un estil tonal ple de cromatismes, caracteritzat per un lirisme proper a Richard Strauss, especialment en lieder com *Nocturne* o *Selige Nacht*. Ben diferent fou la trajectòria de Korngold, tot i les concomitàncies estilístiques entre ambdós. Si Marx excel·lí en el camp teòric, Korngold es revelà com un nen prodigi que, només adolescent, sacsejà el món musical vienès. Les composicions primerenques feien albirar la irrupció d'un geni destinat a marcar el pas de la música del segle XX, però les circumstàncies vitals, que provocaren el seu exili als Estats Units, i un cert estancament creatiu limitaren la transcendència d'un veritable superdotat. Mostra del seu talent són els *Sechs einfache Lieder*, escrits amb catorze anys, que posen de manifest el seu instint melòdic i un característic joc entre tonalitat i atonalitat summament atractiu.

Si el *kunstlied* alemany té el seu origen en l'esclat de la literatura germànica durant la segona meitat del segle XVIII, el de la cançó russa està vinculat a les figures de Puixkin i de Clinka, qui establí les bases de la prosòdia musical en la seva llengua. Però la consolidació del seu llegat arribà amb la generació posterior a la qual

pertanyen **Rimski-Kórsakov** i **Txaikovski**, que mantingueren una relació complicada i plena d'alts i baixos. Nascuts amb quatre anys de diferència, el primer es vinculà al *Grup dels cinc* amb només divuit anys, mentre que el segon restà distant a l'escola nacionalista. La trajectòria musical de Rimski es va veure condicionada per un dèficit de formació tècnica a causa de la seva vinculació a la Marina Imperial Russa des de l'adolescència. Conscient d'aquesta mancança, amb trenta anys començà a prendre classes precisament amb Txaikovski i s'obsessionà amb aspectes tècnics com el contrapunt. Tant és així que les seves obres dels 70 mostren un acadèmisme durament criticat pels seus antics companys. Fou precisament la cançó el que li permeté superar aquesta etapa.

L'any 1874, aconsellat per Balàkirev, començà a transcriure cançons tradicionals que publicà en dues col·leccions, la primera de quaranta i la segona d'un centenar. Aquesta experiència suposà un punt d'inflexió en el seu estil compositiu i la vinculació progressiva amb la música vocal. Pel que fa a la cançó, durant els 70 i 80 publicà un bon grapat de petites col·leccions, primer en un estil nacionalista i, progressivament, més conservador. Les dues cançons que formen l'*Opus 56*, les darreres que publicà, són mostra d'aquest retorn a un romanticisme proper a Robert Schumann pel tractament vocal i pianístic.

Com ja s'ha dit, la relació entre Rimski i Txaikovski fou complexa, durant uns anys fins i tot íntima, com demostra el fet que la primera cançó de l'*Opus 16* de Txaikovski està dedicada a l'esposa del primer. Però amb el temps, la gelosia de l'alumne provocà el distanciament fins a la prematura mort del mestre. Abans del seu controvertit decés el 1893 i des de 1869, Txaikovski compongué més de cent cançons, la majoria publicades en col·leccions de sis a partir de textos de poetes russos, sovint de segona fila. És el cas de la primera que escoltarem avui, els versos de la qual són d'un company de carrera del compositor. En canvi, *Otxego?*, la cinquena de les sis cançons de l'*Opus 6*, és una traducció al rus del poema de Heine *Warum sind denn die Rosen so blass?*. Txaikovski compongué els *Sis romanços*, op. 38 en plena crisi per la ruptura del seu desastrós matrimoni amb Antonina Miliukova, però malgrat l'estat anímic en què es trobava, totes i cadascuna de les cançons del cicle destillen la inspiració melòdica de qui acabava d'estrenar *Ieugueni Oneguín*. Una qualitat perceptible també en la primera de les *Set cançons*, op. 47, d'estructura més complexa i particular contrast dramàtic, o en la lleugeresa de la *Serenata* que clou l'*Opus 63*.

Serguei Rakhmàninov, amb Stravinski i Prokófiev, conforma el triumvirat central de la següent generació russa. Extraordinari pianista, el Rakhmàninov compositor excel·lí en la música per a teclat i orquestral, però també en la cançó. En aquest camp amplià de manera significativa el ventall emocional i les possibilitats tècniques del romanç —com s'anomena el lied en la tradició musical russa—, creant un corpus sumptuós de més de vuitanta cançons que inclou alguns dels exemples més profunds i bells del matrimoni entre la música i la poesia russa. Els *Sis romanços* escrits el 1916, en plena efervescència creativa, en són una mostra fefaent.

Erika Baikoff, soprano

La soprano russo-americana Erika Baikoff s'ha graduat recentment en el Lindemann Young Artist Development Program de la Metropolitan Opera; aquesta temporada ha tornat al MET com a Tebaldo (*Don Carlo*), Nanetta (cover, *Falstaff*) i Zerlina (cover, *Don Giovanni*). Entre 2018 i 2020 va ser membre de l'Studio de l'Òpera Nacional de Lió. El 2022 va debutar a la Schubertiada i a la Chamber Music Society del Lincoln Center. El 2019 va rebre el primer premi en el Concurs Internacional de Lied Helmut Deutsch i en el Concurs Nadia et Lili Boulanger. És *alumni* de l'Atelier Lyrique del Festival de Verbier, en el qual va cantar Musetta (*La Bohème*), i de la Académie Vocal Residency del Festival d'Aix de Provença. Té una diplomatura en Humanitats de la Universitat de Princeton i un màster en Música de la Guildhall School of Music.

Aquest és el tercer concert d'Erika Baikoff a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2022, a Cantàbria i Valdegovia.

James Baillieu, piano

Descrit per The Daily Telegraph com un "fora de sèrie", James Baillieu és un dels pianistes de música de cambra i cançó més importants de la seva generació. Ha fet recitals en solitari i de cambra a tot el món i col·labora amb una àmplia gamma de cantants com Benjamin Appl, Jamie Barton, Ian Bostridge, Allan Clayton, Annette Dasch o Lise Davidsen. És un convidat habitual de molts dels auditoris més prestigiosos del món, incloent-hi el Carnegie Hall de Nova York, el Wigmore Hall i el Barbican Centre de Londres, el Concertgebouw d'Amsterdam, la Konzerthaus i la Pierre Boulez Saal de Berlín, la Konzerthaus i el Musikverein de Viena, el Bozar de Brussel·les, la Philharmonie de Colònia i la Laeiszhalle d'Hamburg. Com a programador, ha comissariat nombrosos festivals de música de cambra i de cançó, incloent-hi cicles per al Festival de Brighton, el Wigmore Hall, la BBC Radio 3 o el Festival de Verbier.

Aquest és el segon concert de James Baillieu a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

L'avantguarda inspira formes extraordinàries.

Audi Q5 amb llums OLED personalitzables i Matrix LED.

Únic i irreplicable. Així ets tu, i així també ha de ser el vehicle que condueixes. L'Audi Q5, amb el seu disseny esportiu, s'adapta al teu estil amb una mentalitat avançada. Per això incorpora sistemes tan innovadors com ara l'Audi virtual cockpit, Amazon Alexa, Matrix LED i signatura OLED que et permet personalitzar-lo per fer-lo encara més teu. Tecnologies que t'avancen a un futur on el centre de tot són les teves emocions. Viu l'avantguarda amb l'Audi Q5.
audi.es/q5

Future is an attitude

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 206-147 g/km. Consum de combustible: 9,1-5,6 l/100 km. Les xifres de consum de combustible i d'emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat. Les xifres de consum i les emissions d'aquest vehicle només estan disponibles segons WLTP i no segons NEDC.

Schubertiada

Vilabertran

Dimecres 16 d'agost de 2023
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Erika Baikoff, soprano
James Baillieu, piano

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Atys

Der Knabe seufzt über's grüne Meer,
Vom fernenden Ufer kam er her,
Er wünscht sich mächtige Schwingen,
Die sollten ihn ins heimische Land,
Woran ihn ewige Sehnsucht mahnt,
Im rauschenden Fluge bringen.

“O Heimweh! unergründlicher Schmerz,
Was folterst du das junge Herz?
Kann Liebe dich nicht verdrängen?
So willst du die Frucht, die herrlich reift,
Die Gold und flüssiger Purpur streift,
Mit tödlichem Feuer versengen?

Ich liebe, ich rase, ich hab' sie gesehn,
Die Lüfte durchschnitt sie im Sturmeswehn,
Auf löwengezogenem Wagen,
Ich musste flehn: o nimm mich mit!
Mein Leben ist düster und abgeblüht;
Wirst du meine Bitte versagen?

Atis

Sospira el noi a través del mar verd
cap a la llunyana platja d'on va venir.
Desitjaria tenir poderoses ales
que, en un vol delirant,
el portessin al seu país,
en el qual pensa amb eterna nostàlgia.

“Oh, enyorança!, pena insondable,
per què turmentes el jove cor?
No et pot eliminar l'amor?
Vols que la fruita, esplèndidament madura,
tocada per l'or i la líquida porpra,
es cremi amb foc mortal?

Estimo, deliro, l'he vista!
Travessava els aires com una tempesta
amb un carro tirat per lleons.
T'ho suplico: emporta'm amb tu!
La meva vida és obscura i pansida;
pots rebutjar el meu prec?

Sie schaute mit gütigem Lächeln mich an;
Nach Thrazien zog uns das Löwengespann,
Da dien' ich als Priester ihr eigen.
Den Rasenden kränzt ein seliges
Glück,
Der Aufgewachte schaudert zurück:
Kein Gott will sich hülfreich erzeigen.

Dort, hinter den Bergen im scheidende
Strahl'
Des Abends entschlummert mein väterlich
Tal;
O wär' ich jenseits der Wellen!"
Seufzet der Knabe. Doch Cymbelgetön
Verkündet die Göttin; er stürzt von Höh'n
In Gründe und waldige Stellen.

Matthäus von Collin (1779 — 1824)

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die
Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Meereswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten
Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne;
Die mit der Milch des Himmels blass
durchzogen.

"Nie, nie habt ihr mir gelogen noch, ihr Sterne,"
So ruft sie aus, "bald werd' ich nun entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb' ich wahrlich gerne."

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag binden
Um ihren Hals die Schnur von roter
Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram
erblinden.

Em va mirar amb somriure afable;
els lleons del carro ens portaren a Tràcia,
i allà la serveixo com a sacerdot seu.
Al delirant el corona ara una felicitat
benaventurada.
Però es desperta, i s'esgarrija horroritzat:
cap déu apareix per ajudar-lo.

Allà, darrere les muntanyes, els últims
raigs
del vespre adormen la vall dels meus
pares;
ah, si pogués estar més enllà de les ones!"
Així sospira el noi. Però els sons dels címbals
anuncien la deessa; i es llança des de les
altures a la terra plena de boscos.

El nan

Les muntanyes s'esvaeixen ja a la llum
grisenca,
el vaixell sura per la llisa superfície del mar,
portant la reina i el seu nan.

Ella mira enlaire, cap a l'arc de la volta
celestial,
cap a la llunyania blava ornada per les llums
que passen pàl·lides per la Via
Llàctia.

"Mai, mai m'heu enganyat, estrelles",
crida, "aviat hauré desaparegut,
m'ho esteu dient, però jo moriré contenta."

Llavors va el nan cap a la reina i comença a
lligar,
al voltant del seu coll, una cinta de seda roja,
i plora, com si volgués quedar-se cec per la
pena.

Er spricht: "Du selbst bist schuld an diesem
Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch
Freude.

Zwar werd' ich ewiglich mich selber hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun
erblassen."

Sie legt die Hand aufs Herz voll jungem
Leben,
Und aus dem Aug' die schweren Tränen
rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

"Mögst du nicht Schmerz durch meinen Tod
gewinnen!"
Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald vergehen ihr die Sinnen.

Der Zwerg schaut an die Frau, von Tod
befangen,
Er senkt sie tief ins Meer mit eig'nen
Handen.
Ihm brennt nach ihr das Herz so voll Verlangen,
An keiner Küste wird er je mehr landen.

Diu: "Tu ets la culpable d'aquesta
desgràcia,
car m'has abandonat pel rei,
i ara la teva mort és l'únic que
m'alegra.

M'odiaré a mi mateix eternament
per haver-te donat la mort amb aquestes mans,
però ara has d'esblaimar-te cap a una tomba
prematura."

Ella posa la mà sobre el seu cor jove tan ple
de vida,
i pesades llàgrimes brollen dels seus
ulls,
que eleva al cel en una pregària.

"La meva mort no t'ha
d'entristir"
li diu, i quan el nan besa les seves
galtes
perd tot seguit el coneixement.

El nan contempla la dona, presa per la
mort,
i la tira al fons del mar amb les seves pròpies
mans.
El seu cor li crema amb tan gran desig d'ella,
que mai més desembarcarà en cap costa.

ERIC WOLFGANG KORNGOLD

(1897 — 1957)

Sechs einfache Lieder

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Schneeglöckchen

's war doch wie ein leises Singen
in dem Garten heute Nacht,
wie wenn laue Lüfte gingen:
"Süße Glöcklein, nun erwacht;
denn die warme Zeit wir bringen,
eh's noch jemand hat gedacht."

's war kein Singen, s'war ein Küssen,
rührt die stillen Glöcklein
sacht,
daß sie alle tönen müssen
von der künft'gen bunten Pracht!

Ach, sie konnten's nicht erwarten,
aber weiß vom letzten Schnee
war noch immer Feld und Garten,
und sie sanken um vor Weh.

So schon manche Dichter streckten
sangesmüde sich hinab,
und der Frühling, den sie weckten,
rauschet über ihrem Grab.

Sis cançons senzilles

Campanetes de neu

Hi hagué com un suau cant
en el jardí aquesta nit,
com si passessin lleugeres brises:
"Dolces campanetes, desperteu-vos ara,
doncs portem el vent càlid
abans del que us pensàveu."

No fou cap cant, fou un bes,
que mogué dolçament les tranquil·les
campanetes
a cantar totes juntes
les futures esplendors acolorides.

Ai, no es pogueren esperar.
Però conegueren les darreres neus,
sempre en camps i jardins,
i es moriren de pena.

Així diversos poetes ja expiraren
cansats de cantar,
i la primavera que despertaren
murmura sobres llurs tombes.

Elisabeth Honold

Ständchen

Auf die Dächer zwischen blassen
Wolken scheint der Mond herfür,
Ein Student dort auf den Gassen
Singt vor seiner Liebsten Tür.

Und die Brunnen rauschen wieder
Durch die stille Einsamkeit,
Und der Wald vom Berge nieder,
Wie in alter, schöner Zeit.

So in meinen jungen Tagen
Hab ich manche Sommernacht
Auch die Laute hier geschlagen
Und manch lust'ges Lied erdacht.

Aber von der stillen Schwelle
Trugen sie mein Lieb zur Ruh,
Und du, fröhlicher Geselle,
Singe, sing nur immer zu!

Elisabeth Honold

Liebesbriefchen

Fern von dir denk' ich dein, Kindelein,
Einsam bin ich, doch mir blieb treue Lieb'.
Was ich denk', bist nur, nur du, Herzensruh.
Sehe stets hold und licht dein
Gesicht.
Und in mir immer zu tönest du.
Bist's allein, die die Welt mir erhellt.
Ich bin dein, Liebchen fein, denke mein,
denk' mein!

Serenata

Per damunt de les teulades,
la lluna contempla els pàl·lids núvols,
al carrer un estudiant canta
davant la porta de l'estimada.

I les fonts murmuren novament
en la tranquil·la solitud,
i els boscos, i les muntanyes,
com en els bells temps passats.

Així, en els dies de la meva joventut,
en moltes nits d'estiu,
havia tocat aquí el llaüt
acompanyant alegres cançons.

Però des d'aquella llinda silenciosa
varen portar a reposar l'estimada...
Tu, alegre company,
canta, canta sempre!

Carteta d'amor

Lluny de tu, penso en tu, noiet,
estic sola, però em quedà un amor fidel.
El que penso, és només, només en tu, pau del
cor.
Sempre veig encís i llum en el teu rostre.
I sempre ressones dintre meu.
Només tu m'illumines el món.
Sóc teu, bell estimat, pensa en mi, pensa
en mi!

Siegfried Trebitsch (1869 — 1956)

Sommer

Unter spärlich grünen Blättern,
unter Blumen, unter Blüten
hör' ich fern die Amsel schmettern
und die kleien Drossel wüten.

Auch ein Klingen fein und leise,
schneller Tage schneller Grüße,
eine wehe Sommerweise,
schwer von einer letzten Süße.

Und ein glühendes Verbrennen
schwebt auf heißen Windeswellen,
taumelnd glaub' ich zu erkennen
ungeschriner Schreie Gellen.

Und ich sitze still und bebe,
fühle meine Stunden rinne,
und ich halte still und lebe,
während Träume mich umspinnen.

JOSEPH MARX

(1882 — 1964)

Otto Erich Hartleben (1864 — 1905)

Selige Nacht

Im Arm der Liebe schliefen wir selig ein,
Am offenen Fenster lauschte der Sommerwind,
Und unsrer Atemzüge Frieden
Trug er hinaus in die helle Mondnacht.

Und aus dem Garten tastete zagend sich
Ein Rosenduft an unserer Liebe Bett
Und gab uns wundervolle Träume,
Träume des Rausches -- so reich an Sehnsucht!

Estiu

Sota escasses fulles verdes,
sota flors, sota florescències,
sento cantar llunyanes les merles abraonades
i com els petits tords s'irriten.

També un cant bell i suau,
ràpides salutacions de ràpids dies,
una trista melodia estiuenca,
penosa per la última dolçor.

I una cremor ardent
sura en càlides ones de vent,
crec reconèixer vacillant
els xisclets sense cridar de Gellen.

I m'assec callat i tremolo,
sento com passen les hores
i em quedo callat i visc
mentre em cobreixen els somnis.

Nit benaventurada

Dormíem feliços en braços de l'amor.
Per la finestra oberta se sentia el vent d'estiu,
i s'emportà la pau del nostre alè
a la clara nit de lluna.

I des del jardí entrà vacillant un perfum
de roses fins al nostre llit d'amor
i en donà somnis meravellosos,
somnia d'embriaguesa... rics en nostàlgia!

Otto Erich Hartleben

Nocturne

Süß duftende Lindenblüthe
in quellender Juninacht.
Eine Wonne aus meinem Gemüthe
ist mir in Sinnen erwacht.

Als klänge vor meinen Ohren
leise das Lied vom Glück,
als töne, die lange verloren,
die Jugend leise zurück.

Süß duftende Lindenblüthe
in quellender Juninacht.
Eine Wonne aus meinem Gemüthe
ist mir zu Schmerzen erwacht.

Reiner Maria Rilke (1875 — 1926)

Traumgekrönt

Es gibt so wunderweiße Nächte,
drin alle Dinge Silber sind.
Da schimmert mancher Stern so lind,
als ob er fromme Hirten brächte
zu einem neuen Jesuskind.

Weit wie mit dichtem Diamantenstaube
bestreut, erscheinen Flur und Flut,
und in die Herzen, traumgemut,
steigt ein kapellenloser Glaube,
der leise seine Wunder tut.

Nocturn

Dolces fragàncies de tillers en floració
en una naixent nit de juny,
han despertat en els meus sentits
un delit per a la meva ànima.

Como si sonés en la meva oïda
suaument la cançó de la felicitat,
com sons fa temps perduts,
tornant dolçament la joventut.

Dolces fragàncies de ti·lers en floració
en una naixent nit de juny,
han despertat en els meus sentits
un dolor per a la meva ànima.

Coronada per somnis

Hi ha nits molt meravelloses,
en la que tot és argentat.
Brillen unes estrelles molt belles,
com si guessin a pietosos pastors
a un nou infant, Jesús.

Lluny, com difós per un polsim diamantí,
apareixen les prades i els corrents,
i en els cors, com en un somni,
hi puja un fe sortida de capelles,
que fa suaument els seus miracles.

Ernst Heinz Hess (1881 — ??)

Nachtgebet

O sähst du mich jetzt beten
zu deinen heilig tiefen Augen,
die fragend zu mir flehen
wie nach Liebe,
du schlossest deine tiefen Augen,
daß ich nicht drein vergehe
wie in Liebe.

O sähst du, wie ich bete
zu deiner kinderfrohen Seele,
es schwiege deine Kinderseele,
daß sie nicht untergehe
in meiner Liebe.

Albert Giraud (1860 — 1929)

Versión alemana de Paul Mongré (1868 — 1942)

Pierrot Dandy

Im phantast'schen Mondenstrahle
Blitzen Fläschchen und Krystalle.
Vor dem Waschtisch schmückt der fahle
Pierrot Dandy sich zum Balle.

Wasserstrahl in seiner Schale
Klirrt gleich singendem Metalle.
Im phantast'schen Mondenstrahle
Blitzen Fläschchen und Krystalle.

Pierrot, statt daß auf die schmale
Bleiche Lippe er das dralle
Rot des frischen Lebens male,
Schminkt sich, daß er Ihr gefalle,
Mit phantast'schem Mondenstrahle.

Pregària nocturna

Oh, si ara em veiessis pregant,
per als teus profunds ulls sagrats,
que em supliquen interrogants
com per amor,
tancaries els teus ulls profunds,
perquè no m'hi morís a dins
com per amor.

Oh, si veiessis com prego,
per a la teva joiosa ànima infantil,
callaria la teva ànima infantil.
perquè n s'ofegui
en el meu amor.

Pierrot Dandi

En un fantàstic raig de lluna
brillen ampolles i cristalls.
Davant del lavabo de sàndal s'abilla
pel ball el lívid dandi Pierrot.

En la seva pica el raig d'aigua
dringa com un metall cantaire.
En un fantàstic raig de lluna
brillen ampolles i cristalls.

Pierrot, en lloc d'afilats
i pàl·lids llavis pinta el roig
carnós de la vida fresca,
es maquilla com li agrada,
en un fantàstic raig de lluna.

NIKOLAI RIMSKI-KÓRSAKOV (1844 — 1908)

Apollon Nikolayevich Maykov (1821 — 1897)

Nimfa

Ia znaiu, ottxego u etikh beregov
Razdumie tainoie obiemlet
dukh plovtsov:
Tam nimfa grustnaia s raspuxennoi kossoiu,
Poluzakritaia pevtuxei ossokoiu,
Poroiu pesn poiut pro xelk
svoikh vlassov,
Lazur zaplakannikh otxei,
jemtxug zubov
I serdtse, polnoie liubvi nerazdelennoi.
Proiedet li txelnok-plovets
obvorojen
Ieió zasluixavxis, perestaiet gresti;
Zamolkneta ona -- no dolgo na puti
Iemu vsiό txudiatsia napevi nad
vodoiu
I nimfa v kamixakh, s
raspuxennoi kossoiu.

Nimfa

Sé per què en aquestes ribes
l'esperit dels marins està envoltat per un
pensament secret:
Hi ha una nimfa trista amb la seva trena desfeta,
quasi amagada entre els canyissos melodiosos.
A vegades canta una cançó sobre la cabellera
de seda,
el blau dels seus ulls plens de llàgrimes, les
perles de les seves dents,
i el seu cor, ple d'amor no compartit.
Quan passa una petita barca, un mariner
fascinat
la sent, i deixa de remar;
ella deixa de cantar... però molt de temps
després
li sembla sentir-la cantar damunt de l'aigua.
I veu la nimfa entre els canyissos, amb la seva
trena desfeta.

Apollon Nikolayevich Maykov

Son v letniuiu notx

Dolgo notxiu vtsera ia zasnut ne mogla.
Ia vstavala, okno otvoriala...
Notx nemaia menia i tomila, i jgla,
aromatom tsvetov opianiala...

Tolko vdruk zaixumeli kusti pod oknom,
raspakhnulas,
xumia zaneseska -
i vletel ko mne iunoixa, svetel litsom,
totxno ves bil iz lunnogo bleska.

Rastvorilisja dveri svetlitsi moiei,
kolonnadi za nimi otkrilis;
v piramidakh iz roz verenitsi ognei
v alebastrovikh vazakh svetilis...

Txudni gost podkxodil vsio k posteli moiei,
govoril mne on s krotkoi ulibkoi:
"Ottxego predo mnoiu v poduixki skorei
ti nirnula ispugannoi ribkoi!

Oglianissia - ia bog, bog videni i
grioz,
taini drug ia zastentxivoi devi...
I blajenstvo nebes ia vpervie priniós
dlia tebia, dlia moiei korolevi..."

Govoril i litso on moió otrival
ot poduixki tikhonko rukami;
i sxeki moiei krai goriatxo tseloval,
i iskal moikh ust on ustami...

Pod dikhaniem iego obessilela ia...
Na grudi razomknulissia ruki...
zvutxalo v uixakh: "Ti moia! Ti
moia!"
totxno arfi dalekie zvuki...

Somni d'una nit d'estiu

La nit passada, no podia dormir,
em vaig llevar, vaig obrir la finestra,
em turmentava la nit muda, em cremava,
m'embriagava el perfum de les flors.

De sobte vaig sent un soroll entre els matolls
sota la finestra,
sorolloses les cortines s'obriren bruscament,
i un jove de cara lluminosa volà cap a mi,
com si estigués fet de pols lunar.

La paret de la meva cambra s'obrí,
i darrera d'ell aparegué una columnata,
entre piràmides de guirlandes de roses,
una llum brillava entre vasos d'alabastre.

El meravellós visitant s'apropà al meu llit,
i em digué amb un dolç somriure:
"Per què davant meu t'enfones en el coixí
com un petit peix espantat?"

Mira, sóc un déu, el déu de les visions i els
sommis,
sóc l'amic secret de les noies tímides,
et porto la felicitat del cel, per primera vegada,
per a tu, per a la meva reina..."

Parlava i allunyà dolçament la meva cara
del coixí amb les seves mans,
i besà amb ardor la meva galta,
i cercà la meva boca, els meus llavis...

Sota el seu alè, vaig perdre les meves forces,
les meves mans es separaren davant el meu pit,
i ressonà a les meves orelles: "Ets meva, es
meva!"
com el distant so de l'arpa...

Protekali txassi... ia otrkila glaza...
Moi pokoi bil uj oblit zareiu...
Ia odna... vsia droju...
Raspustilas kossa...
Ia ne znaiu, txto bilo so mnoiu...

Passaren les hores... vaig obrir els ulls...
La meva cambra ja la banyava l'aurora...
Estava sola... Tremolava... La meva trena
estava desfeta...
No sé pas el que em va passar...

PIOTR ÍLITX TXAIKOVSKI

(1840 — 1893)

Alexei Apukhtin (1841 — 1893)

Zabit tak skoro

Zabit tak skoro, Boje moi,
Vsió stxastie jizni projitoi!
Vse naixi vstrexi,
razgovori,
Zabit tak skoro, zabit tak skoro!

Zabit volnenia pervikh dnei,
Svidania txas v teni vetvei,
Otxei nemie razgovori,
Zabit tak skoro, zabit tak skoro!

Zabit, kak polnaia luna
Na nas gliadela iz okna,
Kak kolikhalas tikho xtora...
Zabit tak skoro, zabit tak skoro!

Zabit liubov, zabit metxti,
Zabit te kliatvi -- pomnix ti?
V notxnuiu pasmurnuiu poru?
Zabit tak skoro, tak skoro!
Boje moi!

Oblidar tan aviat

Oblidar tan aviat, oh Déu,
tota la felicitat que hem viscut!
Totes les nostres trobades, les nostres
converses,
oblidar tan aviat, oblidar tan aviat!

Oblidar l'excitació dels nostres primers dies,
les nostres trobades a l'ombra de les branques!
Les converses mudes entre els nostres ulls,
oblidar tan aviat, oblidar tan aviat!

Oblidar com la lluna plena
ens mirava a través de la finestra,
com les cortines es movien dolçament...
Oblidar tan aviat, oblidar tan aviat, tan aviat!

Oblidar el nostre amor, els nostres somnis,
les nostres promeses, te'n recordes?
Recordes les que ens férem en la nit ombrívola?
Oblidar tan aviat, oblidar tan aviat!
Déu meu!

Alexei Tolstoi (1817 — 1875)

Kabi znala ia

Kabi znala ia, kabi vedala,
Ne smotrela bi iz okoixetxka
Ia na molodtsa razudalogo,
Kak on iekhal po naixei ulitse.
Nabekren zalomivxi murmolku,
Kak likhogo konia bulanogo,
Zvonkonogogo, dolgogrivogo
Suprotiv okon na dibi vzdimal!

Kabi znala ia, kabi vedala,
Dlia nego bi ia ne riadilassia,
S zolotoi kaimoi lentu aluiu
V kossu dlinnuiu ne vpletala bi,
Rano do svetu ne vstavala bi,
Za okolitsu ne speixila bi,
V rosse nojenki ne motxila bi,
Na prossióllok tot ne gliadela bi,
Ne proiedet li tem prossiólkom on,
Na ruke derja piostra sokola?

Kabi znala ia, kabi vedala,
Ne sidela bi pozdnim vetxerom,
Prigoriunivxis na zavaline,
Na zavaline, bliz kolodezia,
Podjidaiutxi, da gadaiutxi,
Ne pridiot li on, nenagliadni moi!
Napoit konia studenoi vodoi!

Si ho hagués sabut

Si ho hagués sabut, si n'hagués estat segura,
no hauria mirat per la finestreta
quan el descarat jove
passava pel nostre carrer,
amb el barret inclinat,
cavalcant un intrèpid cavall
de sonores ferradures i llarga crinera,
encabritant-lo davant la finestra!

Si ho hagués sabut, si n'hagués estat segura,
no m'hauria posat per ell
una cinta escarlata amb bordats daurats
en la meva llarga trena, ni m'hauria llevat
tan aviat, abans de les primeres llums,
no hauria corregut més enllà de la tanca,
no m'hauria mullat els peus amb la rosada,
no hauria vigilat el camí
per veure si tornava
amb un falcó pigallat al seu braç.

Si ho hagués sabut, si n'hagués estat segura,
no m'hauria assegut entristida tota la tarda
al turó a prop del pou,
esperant i cavi'l-lant si vendrà l'estimat,
o si no vindrà l'estimat,
si vindrà a abeurar el seu cavall!
Si ho hagués sabut, si n'hagués estat segura!

Apollon Maikov (1821 — 1897)

Kolibelnaia pesnia

Spi, ditia moio, spi, usni! Spi, usni!
Sladki son k sebe mani:
V nianki ia tebe vziala
Veter, solntse i orla.

Uletel oriol domoi;
Solntse skrilos pod vodoi:
Veter, posle trekh notxei,
Mtxitsia k materi svoiei.

Spraixivala vetra mat:
“Gde izvolil propadat?
Ali zvezdi voieval?
Ali volni vsió gonial?”

“Ne gonial ia voln morskikh,
Zvezd ne trogal zolotikh;
Ia ditia oberegal,
Kolibelotxku katxal!”

Spi, ditia moio, spi, usni! spi, usni!
Sladki son k sebe mani:
V nianki ia tebe vziala
Veter, solntse i orla.

Cançó de bressol

Dorm fill meu, dorm,
convida somnis dolços;
t’he llogat com mainaderes
el vent, el sol i l’àliga.

L’àliga ha volat cap a la casa,
el sol s’ha post sota les aigües,
el vent, després de tres nits,
S’apressa cap a la seva mare.

La mare li pregunta al vent:
“On eres tant de temps?
T’has barallat amb les estrelles?
Has perseguit les ones?”

“No he perseguit les ones del mar,
i no he tocat les estrelles daurades;
he vetllat un infant
gronxant el seu petit bressol!”

Dorm fill meu, dorm, fill meu, dorm!
Convida somnis dolços;
t’he llogat com mainaderes
el vent, el sol i l’àliga.

Konstantin Konstantinovich Romanov (1858 — 1915)

Serenada

O ditia, pod okoixkom tvoim
Ia tebe propoiu serenadu...
Ubaiukana peniem moim,
Ti naidioix v snovideiakh otradu;
Pust tvoi son i pokoi
V txas bezmolvni, notxnoi
Nejnikh zvukov leleiut lobzania!

Mnogo gorestei, mnogo nevzgod
Tebia v jizni, ditia, ojidaioi;
Spi je sladko, poka net zabot,
Poka serdtse trevogui ne znaiet,
Spi vo mrake notxnom
Bezmiatejnim ti snom,
Spi, ne znaia zemnogo stradania.

Pust tvoi anguel-khranitel sviatoi,
Mili drug, nad toboiu letaie
I, leleia son devstvenni tvoi,
Tebe raiskuiu pesn napevaie.
Pust toi pesni sviatoi
Otgolossok jivoi
Tebe v duixu vselit upovanie.

Spi je, milaia, spi, potxivai
Pod akordi moiei serenadi!
Pust prisnitsia tebe svetli rai,
Preispolnenni vetxnoi otradi;
Pust tvoi son i pokoi
V txas bezmolvni, notxnoi
Nejnikh zvukov leleiut lobzania!

Serenata

Oh, criatura! Cantaré una serenata
sota la teva finestra.
Gaudiràs dels somnis
bressolada pels meus cants;
deixa que el bes del so gentil
tingui cura del teu repòs
en les hores silencioses de la nit!

Moltes penes i desgràcies
tens acumulades;
per tant dorm feliç mentre estàs tranquil·la,
mentre el teu cor està lliure de destrets,
dorm en pau.
En la foscor de la nit,
dorm lliure dels patiments del món.

Deixa que el teu àngel de la guarda,
volí cap a tu per protegir
el teu son innocent,
i cantar-te una cançó del paradís:
Deixa que un eco
d'aquesta sagrada cançó
ompli d'esperança la teva ànima.

Dorm, estimada, dorm,
amb la música de la meua serenata!
Somnia en un brillant paradís
ple de delits eternals;
deixa que el bes del so gentil
tingui cura dels teu repòs
en les hores silencioses de la nit.

Alexei Tolstoi

Sred xumnogo bala, slutxaino

Sred xumnogo bala, slutxaino,
V trevogue mirskoi suieti,
Tebia ia uvidel, no taina
Tvoi pokrivala txerti.

Lix otxi petxalno gliadeli,
A golos tak divno zvutxal,
Kak zvon otdaliónoi svireli,
Kak moria igraiusxi val.

Mne stan tvoi ponravilsia tonki
I ves tvoi zadumtxivi vid,
A smekh tvoi, i grustni, i zvonki,
S tekh por v moiom serdtse zvutxit.

V txassi odinokie notxi
Liubliu ia, ustali, priletx;
Ia viju petxalnie otxi,
Ia slixu vesseluiu retx,

I grustno ia, grustno tak zassipaiu,
I v griózakh nevedomikh spliu...
Liubliu li tebia, ia ne znaiu,
No kajetsia mne, txto liubliu!

En el remolí de la danza

En el remolí de la danza, en la festa
on la sorollosa joia era tan gran,
somniador i pensarós, et vaig veure
mirant secretament.

Sonà llavors la teva veu tan dolça,
tan animosament càlida cap a mi
com sonen des de lluny les campanes,
com el rumor de les ones en el mar!

Em miraves amb uns ulls negres
tan pensarosos, tan somniadors,
i somrigueres, mig alegre, mig trista,
que mai no ho podré oblidar.

I quan vagi sol a descansar
i, cansat, em sumi en el dormir,
et veuré preguntant en somnis,
i sentiré el cant de la teva veu.

Desesperació i aviat esperança, pena i goig,
em portarà el somni,
i ja no sé si t'estimo,
però crec que sí que és amor.

Lev Mey (1822 — 1862)

A partir de un poema de Heinrich Heine (1797 — 1856)

Ottxego?

Ottxego poblednela vesnoi
pixnotsvetnaia roza sama?
Ottxego pod zeliónoi travoi
golubaia fialka nema?

Ottxego tak petxalno zvutxit
pesnia ptitxki, nessias v nebessa?
Ottxego nad lugami vissit
pogrebalnim pokrovom rossa?

Ottxego v nebe solntse s utra
kholodno i temno, kak zimoi?
Ottxego i zemlia vsia sira
i ugriumei moguili samoi?

Ottxego ia i sam vse grustnei
i boleznennei den oto dnia?
Ottxego, o, skaji mne skorei ti,
pokinuv, zabila menia?

SERGUEI RACHMANINOV

(1873 — 1943)

Xest romansov

Aleksandr Blok (1880 — 1921)

Notxiu v sadu u menia

Notxiu v sadu u menia
Platxet plakutxaia iva,
I bezuteixna ona
Ivuixka, grustnaia iva.

Per què?

Per què estan les roses tan pàl·lides?
Oh, digues-me, amor meu, per què?
Per què en l'herba pàl·lida estan
les violetes blaves tan callades?

Per què canten en l'aire les aloses
en un to tan queixós?
Per què arriba de la balsamina
l'aroma de les flors pansides?

Per què el sol brilla en la prada
tan fred i malhumorat?
Per què la terra és tan grisa
i erma com una tomba?

Per què estic tan malalt i trist?
Amor meu estimat, parla'm,
oh, digues-me, estimada del meu cor,
per què m'has abandonat?

Sis romanças

La nit en el meu jardí

La, nit en el meu jardí,
un desmai plora,
és inconsolable el salze,
el salze trist.

Ranneie utro blesniot,
Nejnaia devuixka-zorka
Ivixke, platxusxei gorko,
Sliози kudriami sotriot.

Andrei Bely (1880 — 1934)

K nei

Travi odeti perlami.
Gde-to priveti
Grustnie slixu,
Priveti milie...
Milaia, gde ti,
Milaia!

Vetxera sveti iasnie,
Vetxera sveti krasnie
Ruki vozdeti:
Jdu tebia,
Milaia, gde ti,
Milaia?

Ruki vozdeti:
Jdu tebia,
V struiakh
Leti smituiu
Blednimi
Leti struiami...
Milaia, gde ti,
Milaia!

Brillarà la matinada,
una dolça noia, l'aurora
eixugarà les llàgrimes dels nusos
del petit salze que plora amargament.

A ella

L'herba es vesteix de perles.
Sento d'alguna part
tristes salutacions,
salutació estimada...
estimada, on ets,
estimada!

A les llums brillants del vespre,
a les llums rogenques del vespre,
amb les mans aixecades:
T'espero,
estimada, t'espero
t'espero!

Amb les mans aixecades:
T'espero,
El corrent
del Leteu lavat,
del pà·lid Leteu,
el corrent...
Estimada, on ets,
estimada!

Igor Severyanin (1887— 1941)

Margaritki

O, posmotri! kak mnogo margaritok —
I tam, i tut...
Oni tsvetut; ikh mnogo; ikh izbitok;
Oni tsvetut.

Ikh lepestki triókhgrannie — kak krilia,
Kak beli xolk...
V nikh leta mosx! V nikh radost izobilia!
V nikh sletli polk.

Gotov, zemlia, tsvetam iz ros napitok,
Dai sok stebliu...
O, devuixki! o, zvezdi margaritok!
Ia vas liubliu...

Valery Bryusov (1873 — 1924)

Krissolov

Ia na dudotxke igrailu,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
I na dudotxke igrailu,
Txi-to duixi vesselia.

Ia idu vdol tikhoi retxki,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Dremlit tikhia ovexki,
Krotko zibliutsia polia.

Spite, ovtsi i baraixki,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Za lugami krasnoi kaixki
stroino vstali topolia.

Margarides

Oh, mira quantes margarides,
aquí i allà...
floreixen, n'hi ha moltes, són abundants;
floreixen.

Els seus pètals tenen triangles..., com ales,
com seda blanca...
Sou el poder de l'estiu! La joia abundosa!
Sou una brillant multitud!

La terra es prepara per florir, amb la rosada,
donant sàvia a les tiges...
Oh, noies! Oh, margarides rutilants,
us estimo...

El caça-ratolins

Toco la meva flauta,
tra-la-la-la-la-la-la,
toco la meva flauta,
i algú està content de sentir-me.

Passejo pel tranquil rierol,
tra-la...
les ovelles somnien tranquil·les,
dolçament bressolades en el camp.

Dormiu, xais i ovelles,
tra-la...
més enllà dels prats de roigs trèvols
creixen esvelts pollancres.

Mali domik tam taitsia,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Miloï devuixke prisnitsia,
Txto iei duixu otdal ia.

I na nejni zov svireli,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Videt slovno k svetloi tseli,
txerez sad, txerez polia.

I v lessu pod dubom tiómnim,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Budet jdat v bredu istomnom,
V txas, kogda usniot zemlia.

Vstretxu gostiu doroguiu,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Vplot do utra zatseluiu,
Serdtselaskoi utolia.

I, smenivxis s nei koletxkom,
Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia,
Otpusxu ieió k ovetxkam,
V sad, gde stroini topolia.

Tra-lia-lia-lia-lia-lia-lia!

S'hi amaga una petita cabana,
tra-la...
on una dolça noia somnia
que li he donat mon cor.

I en sentir el dolç so de la meva flauta,
tra-la...
ve decidida i radiant.
a través del jardí, a través del prat.

I al bosc, sota el roure obscur,
tra-la...
espera amb deliri
el moment en què la terra dorm.

Llavors em trobaré amb l'estimada visitant,
tra-la...
i fins al matí hi haurà una pluja de besos,
per calmar l'amor dels nostres cors.

I canviant anells amb ella,
tra-la...
la deixaré marxar amb els ramats,
de tornada al jardí sota els pollancres.

Tra-la...

Fyodor Sologub (1863 — 1927)

Son

V mire net nitxego
Dojdelenneie sna,
Txari iest u nego,
U nego tixina,
U nego na ustakh
Ni petxal i ni smekh,
I v bezdonnikh otxakh
Mnogo tainikh utekh.

U nego xiroki,
Xiroki dva krila,
I legki, tak liógki,
Kak polnotxnaia mgla.
Ne poniat, kak nessiot,
I kuda i na txem
On krilom ne vzmakhnet
I ne dvinet pletxom.

Konstantin Balmont (1867 — 1942)

A partir d'un poema d'Edgar Allan Poe (1809 — 1849)

Au!

Tvoi nejni smekh bil skazkoiu
izmentxivoiu,
On zval kak v son zoviot svirelni zvon.
I vot venkom, stikhom tebia uventxivaiu.
Uidiom, bejim vdvoiem na gorni
sklon.

No gde je ti?
Lix zvon verxin pozvanivaiet
Tsvetku tsvetok sred dnia zajeg
svetxu.
I txei-to smekh vse v glub menia zamanivaiet.

Poiu, isxu,
Au!
Au!
kritxu.

Un somni

No hi ha res
més desitjable
en el món que el somni.
Té una quietud màgica.
En els seus llavis no hi ha
tristor, ni riures,
ni hi ha ulls insondables,
i molts plaers ocults.

Té dues immenses ales,
tan lleugeres
com l'ombra de mitjanit.
És impenetrable
com es tenen,
i a on i sobre què;
no agitarà les seves ales,
i no mourà les seves espatlles.

Ai!

El teu riure tendre era un canviat conte
de fades,
em crida en somnis com un toc de so de flauta.
I ara et corona una guirlanda de poesia.
Anem, correm tot dos pel pendent de la
muntanya.

Però on ets?
Sol, pels cims ressonen els cants.
Una flor rere l'altra encenen les llums
del migdia.
I el riure d'algú m'atrau cap a les fondàries.

Canto, busco,
ai!
ai!
Crido.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

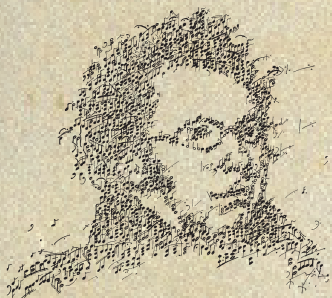
SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 15 al 23 de juny 2024
del 24 d'agost a l'1 de setembre

HOHENEMS

del 27 d'abril a l'1 de maig 2024
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chellemme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Jeremias Fliedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertíada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertíada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertíada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertíada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertíada té com a objectiu adquirir la categoria "Green Festival", promoguda per la European Festival Association.

Caixa d'Enginyers

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Caixa d'Enginyers

Damm
Fundació

Gràcies a

Audi

Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Lloret de Mar

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

AVINYONET DE
PUIGVENTÓS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador

Cat **Música**

Col·laboradors institucionals

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Organitza

Associació
Franz Schubert